

‘Un projecte cultural ha de tenir una base ideològica ben fonamentada, estructurada i construïda’.

Published by [Interacció](#) [1] on 26/10/2021 - 16:30

Entrevista a Elisabet Parés, gestora cultural i editora.

Amb motiu del curs ‘Creació, seguiment i avaluació de projectes culturals’ hem entrevistat Elisabet Parés, una gestora cultural de gran personalitat que ha sabut dotar el nostre àmbit de noves energies i visions renovadores.

CERC: Pertany a una nova generació de gestors culturals. Què creus que estàs aportant en aquest camp?

Elisabet Parés: Jo crec que els gestors culturals de la nostra fornada portem la mirada que pertany a la nostra generació. En relació als qui són més joves, sí que és veritat que veig que com més gran et fas vas construint determinats prejudicis, o la teva experiència et va dient que hi ha coses que funcionen i d’altres que no, i això al principi no ho tens. Els de la nostra generació estem aportant innovació, que és el que tots hem d’intentar treballar. Jo sempre insisteixo molt en aquest punt d’exercitar la curiositat.

I d’altra banda comença a ser més visible el pes de les dones en el sector...

Sí, és veritat que en general entre els gestors culturals més grans hi ha més homes, però ara mateix hi ha una majoria de dones. No sabria dir exactament perquè, però hi ha una generació de dones que empeny molt fort.

Creus que és necessari un relleu generacional en el sector? O més aviat cal un canvi de mentalitats?

Les dues coses. Penso que cada cop hi ha un perfil més jove en general. A grans trets, som en un sector on prima molt la tendència i allò nou. Això, com a concepte intrínsec de la naturalesa de la innovació, és una cosa jove, pròpia de les noves onades que vénen, amb altres influències que provenen d’una altra realitat. I cada cop es valoren menys les propostes consolidades i reposades. Això crec que és una tendència general. Les generacions joves, de fet, cada cop ho són més. Només cal veure la tendència d’Instagram, en relació als influencers. Nosaltres de vegades rebem gent per editar llibres per a d’altres editorials o per fer projectes, perquè t’interessa la comunicació i la visibilitat d’aquestes persones, però quan veus la profunditat d’aquestes noves influències penses: “mare meva, anem amb compte!” Aquest pensament no ha tingut temps de construir-se, és un pensament superficial, ràpid, compost de petites bombetes que a tots ens agraden molt però que no construeixen

res. Per tant, penso que està bé que les generacions que estem començant a consolidar-nos en el sector cultural parem molta atenció a la tendència i a la innovació, perquè aquesta és la realitat. Però també és molt important per tenir un bon teixit cultural que les generacions consolidades no donin l'esquena a les noves influències ni a la inversa, sinó que tothom trobi el seu espai i convisqui. Sí que és cert que amb les xarxes està agafant molt força aquests nous dinamitzadors que són molt joves i que per tant no donen importància les idees en què jo he insistit tant, és a dir en el fet que un projecte cultural tingui una base ideològica ben fonamentada, estructurada i construïda. I això una persona jove no ho pot fer.

I creus que aquesta manca de solatge reposat té a veure amb la cultura de l'efímer i del transitori que vivim?

Totalment. És una cosa que s'està veient en el consum, no només de cultura sinó de televisió, llibres, mitjans de comunicació... No es valora el rigor ni la cosa ben feta, sinó la immediatesa, la frescor i que res no sigui massa exigent. Cada cop tenim menys temps i demanem coses que ens exigeixin menys esforç. Per això certa poesia està assaborint uns moments dolços, perquè és curta. Com a editorial de poesia et diuen que hi ha un boom de poesia, però és un boom de determinada poesia. No crec que Vinyoli estigui vivint un moment daurat. En canvi hi ha autors que ofereixen idees molt curtes, senzilles i fàcils d'entendre, que tenen una bona acollida. Això també passa amb el microteatre, els microrelats... I amb Netflix i les xarxes com Facebook o Instagram. I hi ha també canvis de comunicació en l'entorn endogàmic. Jo ara escullo quina informació rebo, ja no em planto davant d'una tele i rebo tot el que diuen, sinó que jo escullo quines són les meves fonts d'informació, i em genero un micro-hàbitat intel·lectual, on em penso que la meva realitat és absoluta. Per això insistia tant en el curs amb el tema de les aliances, perquè de vegades et penses que hi ha un projecte meravellós que a tothom li encantarà, però això és fals, ja que només funciona bé en el teu cercle. Cal preguntar-se si allò serà un acte que entindrà la teva mare, perquè és un barem molt pràctic.

Justament, durant el curs has subratllat que un projecte mai no ha de ser per a tothom i que cal tenir molt clar a quin públic ens adrecem...

Quan jo vaig començar a pensar projectes culturals veia molt positiu pensar que fos un projecte on tothom tingués cabuda. Però quan vaig començar a fer projectes amb més concreció vaig veure que això no era gaire positiu. Un projecte cultural, si el vols veure com un canal de comunicació, ha d'estar ben elaborat, cal escollir a qui vols arribar, quin serà el to, l'idioma, les paraules... Has de ficar-li detall. Tot ha de ser conseqüent i pensat. Si està ben construït i té bases ben definides llavors serà per a tothom. Però primer cal definir el públic.

Tu vas passar del sector immobiliari a la gestió cultural? Com va anar això?

Molt bé i molt malament. Molt bé perquè era una cosa que em feia il·lusió, perquè dedicar-me al sector de la cultura és un privilegi. Estàs en el teu lloc en la vida. És un luxe tenir una tasca que et representi i que representi el teu lloc en el món. I en la cultura tens una repercussió i una gratificació de servei als altres. Ara bé, si començar un projecte propi és complicat a nivell econòmic, en el sector de la cultura va ser molt dur. Jo venia d'un sector en què el factor econòmic estava molt normalitzat i era el motor, on et guanyaves molt bé la vida. I de cop entres en un sector en què l'entusiasme i la gratificació personal és una moneda de doble cara. Cal treballar molt la part econòmica per poder treure un rèdit en el sector cultural. Com a mínim nosaltres van tenir al principi un moment dur. Però cada hora invertida ha valgut la pena.

Elisabet Parés és cofundadora de Karakter Studio, empresa dedicada a la gestió cultural i producció editorial

En el curs ens has parlat de la posició privilegiada del gestor cultural, com a algú que disposa d'un bagatge cultural i d'una informació a què una part de ciutadans no pot accedir...

Ja no es tracta només que la teva feina t'impliqui en el sector cultural, o que hagis de tenir un interès per la informació del que passa al món, sinó sobretot que tens el privilegi d'involucrar-te amb persones que admires i que en saben molt més que tu, això és una cosa que em meravella, perquè tinc accés a treballar amb persones diferents que et motiven a nivell personal i professional. Jo ara estic treballant amb persones i institucions que m'al·lucinen. M'encanta veure com funciona una institució i en quins termes treballa, en termes de valors i d'aspectes socials. També implica treballar amb ONG's i sectors empresarials, que parlen en termes totalment diferents. I a més amb marques, col·lectius, cooperatives, associacions... El perfil és tan vast que et posiciona en un lloc privilegiat. Nosaltres estem treballant en un projecte, però alhora veus un artista determinat, una institució... I per dins penso: "gràcies Déu meu per poder-te dedicar en això". I a banda hi ha el bagatge personal de poder accedir a realitats diverses. Cada projecte que trobem de tipus social per nosaltres és un regal. I ens adaptem al màxim al preu. Per mi, a nivell personal, és un privilegi poder conèixer problemàtiques determinades i poder aportar el teu granet de sorra. Això és una sort.

Tot parlant dels projectes culturals ens has dit que un projecte ha d'emocionar i fer-nos vibrar. I que l'emoció en el sector de la cultura és bàsica. Creus que això és així en el context de vegades gris i burocràtic de la gestió cultural?

Personalment mai m'he trobat amb un projecte gris o burocràtic. Sí que m'han arribat projectes per part d'algun ajuntament que no estaven en el seu millor moment. És com un malalt. Aquests projectes encara m'agraden més, perquè són un repte. Aquí hi ha una gran part d'emoció, perquè implica pensar no en el que és sinó el que pot ser. Un projecte és aquesta projecció, pensar què volem que sigui. I aquí tenim tota l'emoció. Què és el que no

m'emociona? Les activitats d'oci. Quan me'n proposen alguna dic que no, perquè a mi fer una festa, tipus música-barra, no m'interessa.

El teu estudi, Karakter, es troba a l'Hospitalet. Parla'ns una mica de la teva vinculació a la ciutat i sobretot del nou nucli cultural que s'hi està forjant, des del punt de vista artístic i creatiu.

La meva relació amb l'Hospitalet va ser molt màgica i maca. Tota la meva família, per part de pare i mare, és de l'Hospitalet. Tots els meus avantpassats ho són. Però de petita vam marxar de la ciutat per anar a viure als afores. Durant tres anys vaig compaginar la feina immobiliària amb el màster de gestió cultura primer, i després amb l'estudi i la feina amb l'editorial. I va arribar un moment en què vaig haver de decidir. Nosaltres en aquell moment teníem un estudi a la vila de Gràcia. Compartíem espai amb una productora audiovisual. Però pagàvem molts diners de lloguer. Un dia vaig veure un edifici a l'Hospitalet i me'n vaig enamorar. En dos mesos ja estàvem instal·lats i vaig decidir bolcar-ho tot a l'estudi. La relació amb l'ajuntament de l'Hospitalet i el districte va ser molt fàcil, màgica i bona des del primer moment. Jo vaig aprendre moltes coses, coses que com a gestora cultural serien molt importants. I tot això gràcies a l'ajuntament, que va confiar en mi, tot i que jo no tenia gaire experiència en el sector. El projecte de districte cultural és un projecte que m'estimo molt i en què segueixo treballant, tant des del Crea com del Districte. Però ara està en un moment delicat. El Districte Cultural està creixent per un tema de gentrificació, però no hi ha un pla estratègic municipal de districte cultural, i això és un problema. I ara està en un moment delicat.

Un altre punt clau és que les xarxes, aliances i complicitats amb els veïns, artistes i amb els diferents agents són imprescindibles en la cultura...

Jo parlo tota l'estona d'aquesta importància de les aliances, de les entrevistes, dels mapeigs, de les connexions amb les altres persones. Penses un públic, el target, on t'agradaria arribar, però aquesta projecció està feta des de la teva individualitat i realitat. Jo intento planejar els projectes el millor possible, però amb les meves limitacions. Quan, per exemple, has de fer un projecte cultural en un barri determinat de Salamanca, penso que serà fonamental tenir contacte i converses, generant un diàleg, amb entitats que formin part del territori i el coneguin. Perquè et donaran les eines per generar aquella proposta d'una manera adequada. Si es fa d'una manera unilateral, les propostes culturals es converteixen en bolets, que es pensen d'una manera independent i es plantifiquen a la plaça del poble. Has de saber quines associacions hi ha, quins agents culturals existeixen, què necessites, què fan, què triomfa i qui no. Has de conèixer el teu client, entre cometes.

I per últim: quines prioritats culturals creus que caldria establir a Catalunya a curt i mig termini? Què tenim i què ens falta?

A mi m'agradaria molt que hi hagués un altre cop interès per la innovació i per internacionalitzar les nostres propostes. Penso que últimament a nivell de pensament i de societat hi ha una gran preocupació per la cultura nacional, autòctona, per qui som i pel fet de tornar a les nostres tradicions i orígens. Això és molt important, però abans parlàvem dels bolets, en el sentit que no té sentit ficar una proposta independent en un context aliè. Però tampoc té sentit pensar una cultura alienada del món. Catalunya és molt petita en el món i en el món estan passant moltes coses. M'agradaria que a banda d'aquesta preocupació per revivir, reprendre i connectar amb les nostres tradicions i identitat, de vegades aixequéssim la mirada i tornéssim a projectar-nos, a interessar-nos, a crear vincles i ponts. També forma part de Catalunya ser un port cosmopolita obert al món. I crec que això en els últims anys s'ha anat perdent. Penso que tendim a empetitir-nos. A mi m'agradaria que hi hagués un equilibri entre la il·lusió d'estimar-nos a nosaltres mateixos i revalorar la nostra cultura, i els interessos de projectar-nos més enllà i enriquir aquesta cultura. Perquè al final la cultura és un ens viu que ha d'anar cap a endavant. No podem estar tot el dia mirant enrere ni mirant-nos el melic. Hem de parlar amb el que ens envolta i posicionar Catalunya en el món. I això des de la cultura no s'està impulsant. A mi m'agradaria que això canviés.

Categories: Entrevista

Tags: gestió cultural

Tags: innovació cultural

Tags: desenvolupament territorial

Tags: sectors culturals i creatius

Tags: treball cultural i professionals

- [2]

Source URL: <https://interaccio.diba.cat/en/blogs/2021/10/entrevista-elisabet-pares>

Links:

[1] <https://interaccio.diba.cat/en/members/interaccio>

[2] <https://interaccio.diba.cat/node/8761>